

KATOLIK

God. II.

ŠIBENIK, 11 siječnja 1931.

Broj 2.

Radosti i boli današnjeg vremena Riječ Očeva

Vladari i poglavice vlada običavaju novom godinom davati izjave, na koje svijet mnogo pazi, jer barem dijelom pokazuju stanje političko te želje i namjere vlada. No daleko su znamenitije izjave najvišega vladara na svijetu, poglavice najznamenitije vlasti zemaljske — Sv. Oca Pape. Njegove izjave su odraz očinske ljubavi, a ne diplomatske uvijenosti; počivaju na istini i pravici, a ne potječu iz materijalnih i prolaznih interesa.

Takve je preznamenite izjave dao Sv. Otac u svome govoru, kojim je zahvalio svetom zboru kardinala na čestitke, prikazane mu uoči božićnih blagdana.

Mi ćemo donijeti izvadak toga očinskog govora, da se vidi očinska ljubav oca ne samo katolika, ne samo kršćana, nego svega svijeta.

Blagoslivlje najprije Boga, koji je dao, da se opet dočeka veseli blagdan i prigoda, da se može srdačno sastati s prisutnima, te im zahvaljuje na čestitanju i na molitvama za njega.

I Sv. Otac upravlja njima čestitku, što odgovara općoj želji, koja je dapače došla s neba, i obećaje molitvu. No prije hoće, da se osvrne na utješljive i bolne zgone u prošloj godini. Bogu prikazuje zahvalu, a i vapaj boli, a to je ujedno i izraz neograničenoga pouzdanja u Božje milosrde.

Radosni događaji

Utješljivi događaji su stogodišnjice sv. Augustina, sv. Mirka, sv. Antuna, čudotvorne medalje (Neoskrvnjenoga Začeca), efeškoga sabora, što sve doživlje u pamet slavne zgone i predodaju velika lica i događaje prošlosti, a budi vjeru i kršćansko življenje. Spominje još i slavne euharističke kongrese, što su se držali i što se već pripremaju za buduću godinu, te tolike Božje ugodnike, koji su prošle godine bili proglašeni svetima. Tomu dodaje i divno zanimanje i požrtvovan rad vjernika po svim zemljama za mi-

sije, za Katoličku Akciju, za vjersku obuku, za znanosti, usprkos mnogim poteškoćama.

Zla našega vremena

Nabrojivši letimice vesele prelazi na bolne zgone: „Ovdje bolni događaji, bolni doista, kakvih povijest nije još nikada zabilježila, možda i zato, jer se svijet nije još nikada nalazio u takvim prilikama, kakve mi gledamo i proživljujemo, u takvim materijalnim i moralnim, privatnim i javnim, pojedinačnim i društvenim odnosima, koji čine neizbježivim najšire i najdalje odraze svih potresa, što se zbivaju u raznim krajevima i u raznim političkim, socijalnim, novčanim, gospodarskim i industrijalnim ambijentima. Mislimo tu na općenitu novčanu i gospodarsku krizu, koja se tako teško osjeća, pa i u najbogatijim i najjačim državama i narodima, kao i u najmanjim i najnezatnijim obiteljima, ovdje, razumije se, još i bolnije.“

Uzrok nezaposlenosti

„Spominjemo tako na široko raširenu nezaposlenost, koja oduzima posao i kruh tolikim radnicima i njihovim obiteljima i koja uvijek sve glasnije viče za boljim socijalnim i međunarodnim uređenjem svijeta, koje će nadahnjivati veća pravednost i kršćanska ljubav, za uređenje, koje ne bi preokretalo Božjom providnošću određeni poredak, a omogućilo bi među različitim staležima i narodima bratsku i svima korisnu saradnju namjesto borbe i nesmiljene te neobuzdane konkurencije, koja svima škodi i mora doskora dovesti do katastrofe.“

Sv. Otac ističe, da je osvjedočen, da je strah, koji vlada u društvu pred budućnošću donekle pretjeran, i ako treba priznati, da gospodarske i socijalne teškoće sadanjega vremena pospešuju prevratnu propagandu, koja je protivnica vjere. K tomu treba pribrojiti i širenje nečudorednosti, krivih načela i preveliku pohlepu našega vremena za materijalnim dobrima.

Dalje spominje sv. Otac razne potrese i druge nesreće širom svijeta, koje se bolno dojmise njegovoga očinskog srca, a u kojima je on nastojao, da svoje sinove pomogne molitvom, utješljivom riječju, a, koliko je mogao, i novčano.

Crkva koja trpi

Sv. Otac spominje, kako je njegovu srce svuda, gdje Crkva trpi. „A ta sveta Crkva Božja moleći trpi neiskazane boli i uz molitvu nije najžešće bojeve ne u jednom kraju. Treba i dalje moliti za našu braću i sinove u Meksiku i za udivljenja dostojne junake, koji radi imena Isusa Krista i zbog ljubavi prema Njemu trpe u Rusiji i Sibiriji i svojim patnjama pripravljuju preporod u Kristu u onim nebrojenim predjelima i među onim nebrojenim narodima. Treba moliti i za misionare u Kini, koji u mnogim krajevima trpe silne kušnje, često pravo mučeništvo (od strane komunisti), koji svojom propagandom ugrožavaju cijeli svijet.“

Na naslov talijanskoga režima

Zatim spominje sv. Otac u odlučnom govoru neke povrede lateranskoga pakta od strane talijanskoga režima. To je protu-katolička protestantska propaganda, koja znači pravi prozelitizam, i to u Rimu, u samom sjedištu sv. Stolice. Ta propaganda je sada lukava i potajna, sada drzovita i bezobzirna, izrabljujući ne samo neznanje, nego i siromaštvo ljudi. Talijanski konkordat dopušta nekatolicima vršenje njihova kulta, ali ne dopušta prozelitizma, uperena proti katoličkoj vjeri, koja je po konkordatu jedina državna vjera. Ta propaganda uvredljiva je i za Papu i za povijesni značaj Rima, koji su lateranski ugovori dužni čuvati.

Borba katolika za mir

Sv. Otac ističe, da božićne svetkovine znače mir. Katolici su pozvani ne samo, da sami uživaju Kristov mir, nego da ga šire po cijelom ljudskom društvu. Neka svuda povedu apostolat za proširenje i učvršćenje mira, i to

apostolat dobre riječi, dobrotvornih djela i molitve. U tom apostolatu neka suraduju svi katolici, napose oni, koji sudjeluju u Katoličkoj Akciji. **„Neka u miru i za mir Kristov u potpunom skladu misli, osjećaja, težnja i molitava, djela i riječi — riječi govorene, pisane i štampane — i tako će se stvoriti topli i sigurno blagotvorna atmosfera pravoga mira, koja će obuhvatiti cio svijet.“**

Gdje je pravi mir?

No „Kristov mir nije samo nejasan i indiskretan sentimentalni pacifizam, jer jedino ono je pravi mir, koji dolazi od Boga“. Vanjski mir nemoguć je bez **unutarnjega** mira. „Velika je zabluda misliti, da je među pojedincima i narodima moguć pravi mir, dok ljudi svom požudom teže za zemaljskim dobrima, koja ne mogu dostajati svima, jer su ograničena, makar nitko i ne težio za tim, da za sebe zadrži najveći dio“.

„Nadalje nije moguć mir među ljudima i narodima, ako u srcima ne zavlada **pravednost i ljubav**. Teško je, da vlada mir među socijalnim razredima, ako dobiti i bremena među njima nijesu razdijeljeni u pravednom razmjeru, ako nema pravoga razmjera među pravima i dužnostima, među dobitkom kapitala i rada, ako nijesu pravedno razdijeljeni plodovi proizvodnje, koji mogu da se proizvadjaju jedino u međusobnoj bratskoj saradnji“.

Krivi nacionalizam

„Još teže, da ne kažemo nemoguće je, da traje mir među narodima i državama, ako namjesto prave i ispravne ljubavi prema domovini vlada i bijesni sebični i okrutni nacionalizam, koji znači mržnju i zavist namjesto sporazumne želje za općim dobrom, nepovjerenje i sumnjičenje namjesto bratskoga povjerenja, konkurenciju i borbu namjesto složne suradnje, pohlepu za nadmoću i prevlašću namjesto poštivanja i zaštite prava sviju, pa i onih, koji su slabi i maleni.“

Boljševička propaganda

„Apsolutno je nemoguće, da bi narodi posjedovali i uživali mir, koji se sastoji u pravom redu i slobodi, dok iznutra i izvana prijete pogibelji, od kojih nijesmo dovoljno zaštićeni pametnim sredstvima obrane. I bez

sumnje grožnje i pogibelji nerazdjelive su od već spomenute antisocijalne i protuvjerske propagande (boljševizma); ali te pogibelji ne dadu se odstraniti i pobijediti samo sredstvima materijalne obrane.“

Protiv novih ratova

„Što se tiče pogibelji novih ratova, dok još narodi osjećaju bolno bič zadnjega nečovječnog rata, mi ne ćemo, ne možemo vjerovati u njihovu realnost, jer ne možemo vjerovati, da bi postojala država, koja bi htjela, da na tako nečuven način postane ubojicom i time skoro sigurno samoubojicom; kad bismo morali ma samo i pozitivno sumnjati, da postoji takva država, morali bismo se obratiti Bogu s nadahnutom molitvom kralja proroka, koji je poznao i rat i pobjedu: „Dis-sipa gentes, quae bella volunt: Rasprši narode, koji hoće rat!“ (Ps. 67, 31) i onom svagdanjom i općenitom molitvom Crkve: „Dona nobis pacem — Daj nam mir!“

Napokon je Papa izjavio, da će još prije Novè Godine izdati novu okružnicu o kršćanskom braku, koja će raspraviti sva goruća pitanja u porodici i državi u današnje vrijeme. Osvrnuo se još na ženidbu kralja Borisa. No o tome govorimo u posebnom članku, koji ćemo donijeti u slijedećem broju.

Odgovor prijateljima mjesto protivnicima

Neki prijatelji našega lista, zgroziviši se na onako bjesomučno pisanje mješnoga starokatoličkog glasila, dosad nevideno u hrvatskoj štampi, upozoriše nas, da bismo morali odgovoriti na onakvo pisanje. Ovim našim prijateljima iskreno odgovaramo: Budi im čast i hvala, ali u tome ih ne ćemo poslušati. Tomu ćemo navesti razloge:

1. Na onakvo grdno pisanje, na onakve bjesomučne napadaje na Papu, Crkvu i katolike, i ako se u svome poštenom srcu žaloste, neka se ne smućuju, jer onakvo govorenje je običajno govorenje svih krivovjercu. Luter, koji je sebe nazivao zakletim neprijateljem Pape, rabio je takve izraze i rječetine, da se danas i njegovi sljedbenici toga srame, a pristojno čeljade ih danas ne bi moglo opetovati.

Njemu je sličio i Volter. No Luter je zlo svršio, a njegovo djelo je u rasulu, dok je sv. Crkva danas jača i slavnija negoli je ikad bila, uza sve tlapnje Volterove, i Pape se iza Luteru redaju na Petrovoj Stolici jedan slavniji od drugoga.

2. Nije naša namjera nikada bila, da se upuštamo u polemiku s krivovjercima. Bila bi šteta vremena i papira. Povijest dokazuje, da prepiranje i raspravljanje s njima ne koristi. Zasljepljeni su i otvrdnuta srca, grješeći proti istini poznatoj, t. j. proti Duhu Svetomu, te zato ne će da razume istine. Sv. Frano Saleski je raspravljao s Bezom, ali uzalud, i ako je bio svetac i učenjak. To znači, da ljudsko umjeće ne pomaže, ako ih ne takne Božja milost, pak zato treba moliti. Dakle ne osvrćimo se na njih, nego molimo, a radije se bavimo poukom, pobijanjem zabluda i poticanjem na dobro vjernika.

3. Pobijati njihovo pisanje bio bi uzaludan i nemoguć posao. Njihov list mogao bi se nazvati, kako smo već jednom rekli, „Antikatolik“ ili Antipapist“, jer takav mu je uopće ton i sadržaj. Sadržaj bismo pak mogli označiti prama onoj narodnoj: „Što jedan ludi zamrsi, sto mudrih ne odmrsi“. Od početka do kraja to su zgojine neistine i izvratanje, a tko da to pobije, kad bi bila već muka i samo ih nabrojiti.

Vidjeli smo to već i dosad, da mi pišemo jedno, a oni iskrivljujući napadaju drugo.

Tko da uopće raspravlja s čeljadi, koja niječe, usprkos evanđelja, prvenstvo Petrovo i njegovih nasljednika, Papinsku vlast, narav sv. ispovijedi, nerazrješivost sv. ženidbe, dužnost posta i hule na ono, što su do jučer držali i propovijedali? Mi mislimo, da je najbolje pustiti ih, da idu putem, kojim su išli i drugi krivovjerci. Ta i onako njihovo pisanje sličij bijesu pokvarene žene, koja blateći druge htjela bi se prikazati poštenom. Prikazivati nedostojnoga splitskog nadbiskupa Marka Antonija Dedominisa (oni ga sada zovu Gospodnetićem) braniteljem glagolice, Mussolini-a jednodušnim sumišljenikom Papinim u politici i koješta slično, to su tvrdnje, koje pokazuju ili da ih piše budala ili da taj list svoje čitaoce drži za budale. Pa neka im to bude!

Je li Vatikan naš protivnik?

II.

Gdje su dokazi?

Ti članci u tom nizozemskom framazunskom listu, koje su prenijele zagrebačke „Novosti“, sigurno su naručeni sa strane framazuna. U koliko se oni odnose na politiku katoličke Crkve i na hrvatsko katoličko svećenstvo, oni pokazuju, da pisac tih članaka ne samo ne osniva svoje tvrdnje baš niti na jednom dokumentu, nego da on pokazuje upravo sramotno neznanje o savremenim težnjama katoličke Crkve i običnu framazunsku zlobu u ocjenjivanju smjernica politike katoličke Crkve. Zato ti članci, u koliko se tiču katoličke Crkve, nijesu drugo nego podla i drska framazunska spletkarstva.

Osnovna teza tih članaka jest, da Vatikan pod uplivom svoga državnog tajnika (kojega taj „ugledni“ list zove „generalnim sekretarom“) kard. Pacelli-a podupire nastojanje Italije i drugih nekih država, u težnji, da se izmijeni sadašnje stanje u srednjoj Evropi, u nadi, da će se time okoristiti katolicizam, a utjecaj pravoslavnih crkvi da se najprije zaokruži, a tada da te crkve katolička Crkva osvoji.

Dakako za te tvrdnje list ne donosi baš nikakva dokaza. Kao jedini dokaz iznaša rješenje rimskoga pitanja i konkordat između Vatikana i Italije. Svatko vidi, da je to obična glupost. Rimsko pitanje je opće crkveno pitanje, koje je predstavljalo već 60 godina jednu od najvećih poteškoća za cijelu katoličku Crkvu, pa je sigurno u njegovom rješavanju odlučivao interes cjelokupne Crkve, a ne kakvo problematično i posve nesigurno zaokruživanje pravoslavne crkve. Talijanski konkordat rješava samo unutarnja crkvena pitanja Italije, a na ništa se drugo ne odnosi. Zna se i to, da je sve insinacije, da Vatikan bilo u kojoj vezi zagovara povratak Habsburgovaca na prijestolje i stvaranje novoga položaja u srednjoj Evropi, Vatikan odlučno odbio. Naprotiv Vatikan uvijek naglašava svoje nemiješanje u politička pitanja među narodima, nego samo svima i svuda naglašuje potrebu mira. Kao dokaz, protiv framazunskim tvrdnjama, možemo iznijeti simpatije Vatikana za pokret Panevropa, a i to, da je nedavno, prigodom

balkanske konferencije, Vatikan odlučno i toplo pozdravio stvaranje balkanskoga saveza, a zna se, da bi u tom savezu današnja Jugoslavija imala da igra i te kakvu ulogu.

Obračenik rodbini

Obračenik Karlo pl. Haller, švajcarski državnik, u pismu 11. travnja 1821. ovako piše svojoj obitelji, koja mu je predbacivala obraćenje kao zločin:

„... Što znači biti katolik? Zaista vi se zgražate na ovu riječ zbog predrasuda vašeg uzgoja. Da sam ja postao bezbošcem, zločincem, članom nekršćanskih i buntovnih društava, na to ne bi bio zakuriknuo nijedan pjetao; koji dobar čovjek bio bi me u srcu sažalio. Da sam se dao u koju drugu sljedbu, odijeljenu od naše i različitu od vjere naših otaca, ... možda bi se bilo držalo, da sam dapače dobro učinio ili najviše bi se bilo to smatralo pretjeranom revnošću. No ako sam se opet sjedinio s općenitim društvom, s velikim društvom kršćana, s najstarijom, najbrojnijom Crkvom, s onom, u kojoj su bili i naši pradjedovi, s onom, koja je raširena po svemu svijetu, koja je ostala uvijek ista, što mu drago se govorilo, koja nije potekla od nijedne druge, a sve druge su potekle od nje — zar to da bude neoprostiv zločin?“

Tko je katolik, draga moja braćo i sestre, taj nije zato praznovjeran. Katolik nije ništa drugo nego kršćanin, član zajednice vjernika, koji su sjedinjeni pod jednim poglavarom, imaju istu vjeru i istu službu Božju, te u svim zemljama, kamogod dodemo, susretamo prijatelje i braću; iste istine vjerske, ista pravila za djelovanje, iste ustanove za pomaganje svih trpećih i nesretnih. Zar je takva zajednica nešto strašna? Ne vidite li, da je to najraširenija i najkrasnija domovina? Meni je postala tim draža, jer su baš sada pretrgnute sve ostale društvene veze.“

Ukop katolika i nekatolika

Katolička Crkva, kako se poput brižne majke skrbi za svoje vjernike za života, tako se skrbi za njih i po smrti. Osim molitava pri pokopu, pa i uvijek za mrtve uopće, ona hoće, da tjelesa vjernika budu zakopana u mjestu, za to određenom. Nekada su to

bile crkve, a kasnije posebna groblja, koja su u tu svrhu svečano blagoslovljena, te se zovu *sveto mjesto*. *Najnaravnija i najpravednija* je stvar, da oni, koji su bili odijeljeni od katolika *živi*, jednako budu odijeljeni i mrtvi. Stoga je punim pravom zabranjeno, da se u *sveto mjesto*, određeno za katolike, pokapaju inovjerci. No ono, što je naravno i pravedno za razborita čovjeka, nije za prkosita, te su inovjerci, koji odbijaju i preziru sve, što nosi ime katoličko, pokušali, da prisvoje pravo, da se ukapaju u katoličkom groblju.

To je pitanje nastalo u Stenjevcu, te je već i riješeno u prilog katolika, to jest katolici imaju pravo, da se ukapaju u svome groblju, a sljedbenici drugih vjerâ neka sebi grade svoje groblje, kako grade sebi i bogomolje.

Po interkonfesionalnom zakonu bivše Austrije nije se moglo uskratiti ukop inovjerniku ni u katoličkom groblju, ako nije u mjestu bilo groblja inovjernika. No tomu je provideno crkvenom odredbom, da se u svakom katoličkom groblju, kakva su uopće sva u nas, pa i ono u Šibeniku, *omeđati neki stanoviti prostor*, odijeljen od katoličkoga, za slučajni ukop inovjernika, bio to Židov, Turčin, pravoslavni, starokatolik. Je li dakle krivo komu, bio on i starokatolik, da mrtav počiva među onima, koje je on, dok je bio živ, *volio* više negoli katolike? Ta još nijesmo čuli, da su starokatolici napadali ni Židove ni Muhamedance, a sa pravoslavnima su i onako *isto*, kako reče njihov poglavica u Krapnju i kako to razabiremo iz njihovoga međusobnog potpomaganja i kadeanja.

Ovo je dakle i *zakonito* stanovište.

Tko je Papa?

Poglavica najveće vlasti na svijetu, katoličke Crkve. Računa se, da danas ima na svijetu 341 milijun 430 hiljada katolika. Kod Pape ima svoje zastupnike 36 država, to jest skoro sve evropske države.

A ipak kod nas ima patuljaka, koji ne samo da omalovažuju, nego preziru i kleveću Papu. Jadnici! Ne znaju, da je Papa na čvrstoj hridini, o koju su i svjetski velikani skršili svoje zube, jer „vrata paklena ne će je nadvladati“!

Iz katoličkoga Šibenika

BOŽIĆNE JASLICE U CRKVI SV. LOVRE. Već odavnine u ovoj se crkvi Franjinih sinova svake godine naprave jasllice. Ovaj su običaj Franjevci poprimili od velikoga svog oca i patrijarke, koji je po prvi put god. 1223. uveo običaj jasllice u Grecci-ju. Jaslice se jako dopadaju kršćanskom srcu šibenskoga građanstva. Već i prije svake godine mnoštvo puka dolazilo bi u crkvu sv. Lovre, da vidi jasllice. No otkada je uvedena Misa ponoćka, još više su pohadane jasllice. Jaslice i Misa ponoćka kao nekom neodoljivom snagom i strelovitom brzinom nose i misli i srca kršćanska uprav Djetiću Isusu, porođenom u Betlehemu i postavljenom u jasllice. Kako su se šibenskom puku ove godine jasllice mnogo više dopale negoli prošlih godina, tomu je najbolji dokaz onaj veliki broj građana iz svih slojeva, koji su svagdan bez prestanka dolazili i vrvjeli put crkve sv. Lovre, da vide jasllice i probude u sebi uspomenu na Djetića Isusa. Ove godine za vrijeme Mise ponoćke, uza sve to, što je bila masa naroda, ipak je u crkvi bio mir i potpuni red. Mnogi su bili žalosni, jer su bili primorani, da slušaju sv. Misu izvan crkve, budući da u njoj nije bilo dosta mjesta.

SILVESTROVO U KATOLIČKOM DOMU. Dvorana Kat. Doma bila je na Silvestrovo lijepo dekorirana za tu prigodu. Publika je napunila prostranu dvoranu, željna zdrave zabave, koja se te večeri razvila u najboljem raspoloženju. Buffet je bio veoma obilan, posluga na svom mjestu. Sve točke programa bile su primljene od publike uz buran smijeh. I ova je priredba dokazala, da može biti zabave i bez plesa. Mi sa svoje strane zahvaljujemo omladini, koja nam priređuje ovakve zabave i koja se žrtvuje, da sve bude u redu.

SVETA OBITELJ. U prvu nedjelju iza Bogojavljenja 11. t. mj. Crkva slavi blagdan sv. Obitelji. Tom svetkovinom stavlja se kršćanskim porodicama pred oči divan primjer i uzor, svetu obitelj, Isusa, Mariju i Josipa. Što više nastoji svijet, da razori kršćansku porodicu i da rastrga one svete veze, koje ju povezuju, to će kršćanski ocevi, majke i djeca više nastojati, da od svoje kuće učine mali Nazaret.

ZABAVA HKNSAVEZA. Okružje HKNSaveza priredilo je ponovno 6. t. mj. vrlo lijepu i uspješnu zabavu. Davala su se tri komada: 1. „Križ — jedina naša nada“, vrlo drljiva i savremena drama u 3 čina, u kojoj se tako lijepo ističu sve blagodati kršćanskoga uzgoja djeca i obuke vjeronauka u školi te potiču kršćanski roditelji, da budno bdiju nad tim svojim svetim pravom. 2. „Potjera“, vrlo zgodna komedija u 1 činu. 3. Jedna duhovita humoreska iz zlarinskoga života. Mlade diletantice dale su više, nego se to od njih moglo i očekivati. Sva tri komada su baš lijepo odigrale, da je sva publika, koja je i popodne i uvečer napunila dvoranu, bila je prezadovoljna. Dobro je, što su se sve znale uživjeti u svoje uloge. Ipak zaslužuje posebnu hvalu i priznanje naša

vrсна mlada diletantica, koja je tako glumački odigrala u prvoj predstavi ulogu Ružičke, a u drugoj Apolonije. Zlarinka je također svojom originalnom humoreskom pobudila buru smijeha. I djeca su u prvoj predstavi bila baš zlatna, jer su se tako naravno ponašala. Drago nam je, što se ovoga puta zabava davala dva puta: popodne za djecu, a uvečer za starije. Treba tim nastaviti i u buduće.

ČEKOVNE UPLATNICE prilažemo ovom broju lista za vanjske pretplatnike, da njim mogu podmiriti zaostalu pretplatu za prošlu godinu i obnoviti je za ovu. Prijatelji, tom prilikom sjetite nas se i kojim milodarom!

UPOZORUJEMO SVE GRADSKO PLETPLATNIKE, da zaostalu pretplatu za prošlu godinu i ovogodišnju mogu podmiriti: u Biskupskoj Kuriji ili u Biskupskom sjemeništu, a mogu je uplatiti i na blagajni mjesne podružnice Zadrugne Gospodarske Banke.

Svaštice

Antipatriotizam framazunerije Talijanski ratni tajnik Manaresi održao je javni govor u Rimu prigodom godišnje pobjede rata. Opširno je spomenuo kao žalosni čin, ako je Italija ušla u rat, da je to krivnja framazunerije, koja je stavila Italiju na raspoloženje Velikog Orijenta u Parizu, što je mnogo škodilo Italiji. Dobro je i to znati!

Višeženstvo

Čini se nemoguće, a ipak je istinito. Modernim poganima nije dosta jedna žena, pa je u Teheranu osnovano društvo, koje sada nastoji, da proširi svoje granice po svim glavnim gradovima Evrope, a može da računa na pomoć i t. zv. viših ličnosti u tom svom nastojanju oko proširenja višeženstva. Daleko od kršćanstva žena postaje putenom igračkom muškaraca. I ovo je novi dokaz, kako se bez Crkve i njene civilizacije društvo vraća barbarstvu i divljaštvu.

Zimsko štivo

Počele su duge večeri. Što da čitamo? Čitajte knjige Društva sv. Jeronima! Što još? Čitajte sv. *evandjele* i knjižicu „Nastjeduj Krista“. Ima mnogo katolika, koji nijesu pročitali te zlatne knjige. Mnogi čitaju svakovrsne novine, štetne i pokvarene romane, a ne čitaju evandjele, pravu knjigu života i najljepšu knjigu na svijetu!

Naši dopisi

PREKO, 27. decembra 1930.

Dvadeset-godišnjica prve sv. Mise

27. prosinca t. g. doživjelo je naše mjesto lijepu svečanost. Toga je dana slavio naš vrijedni župnik don Mirko Didović dvadeset godina, da služi Bogu i narodu. I ako je svečar želio, da taj jubilej prode neopazice, njegovi štovatelji i ljubitelji nijesu to mogli zašutjeti. Cijelo je mjesto prisustvovalo tom svečanom činu. U 10 sati otišla je povorka sa barjacima uz slavljenje zvonova do župnoga stana. Tu mu je pružio na poljubac križ asistent uz dakona i poddakona. Iza toga ga je pozdravio Šime Gregov u ime zavoda otaca trećoredaca. U ime Prečana pružila mu je lijepu kitu cvijeća gđica Klara Gregov. Tada se uz pjevanje „Blagoslovljen Bog Izraelov“ uputila povorka put crkve. Kiša je malo pomela povorku. U crkvi na svečanoj Misi govorio je pohvalno slovo u čast svečaru o. Kerubin Šušul. Iza Mise bilo je ispevano „Tebe Boga hvalimo“, pak je slijedio blagoslov i ljubljenje ruku. U podne je svečar pogostio svećenike i mjesne klerike. Poslije svečanoga blagoslova pozvao je svečar gospodare obitelji, te im po starom običaju dao po čašicu. Časne sestre prirediše za svečara i njegove prijatelje lijepu zabavicu. Ovaj će dan ostati u Preku u lijepoj uspomeni. Neka Gospodin poživi našega dobrog don Mirka!

Očevidac

Javna zahvala

Prigodom bolesti, smrti i sprovoda našega milog i nezaboravnog muža i oca

Stipe Baranovića

primili smo toliko iskaza ljubavi i saučešća, da nam je nemoguće svima pojedince zahvaliti. Stoga im ovim putem svima od srca najljepše zahvaljujemo, a od Boga molimo obilatnu nagradu.

Smatramo se dužnim, da ipak napose zahvalimo liječniku g. dru Krešimiru Trlaji na vanrednom zauzimanju i požrtvovnosti, kojim je dragoga pokojnika liječio, blažio mu boli i nastojao ga spasiti od smrti.

Još jednom svima najveća hvala, a od Boga plata!

U Šibeniku, 5. siječnja 1931.

Obitelji pk. Stipe Baranovića

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik

voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izradjujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim urešnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradjujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene:

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85% sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i slatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Buzna 1908
Sarajevo 1925

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1926.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglas po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIC, šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: šibenik, Pošt. pretinao 17. — štampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Mat. 010.